

Lábánál éhes kutyák
marakodnak,
ormain tékozlók
kutakodnak.
Keresnek égi mannat,
vacsorát,
de nem lelnek
ajtóra, hívogató angyalra,
csupán a szent
krónikából kisöpört
metamorf szavakra.

BULKAI TAMÁS

LEHET-E EGY ÖZVEGYNEK BOLDOG KARÁCSONYT KÍVÁNNI?

A KSH szerinti státusom immár fél éve: özvegy. Nejem, Margit egy „jelenség” volt, határozott fellépéssel, tanácsadással, együttérző segítséssel, betegségei ellenére az egészségeseket meghazudtoló teljesítményekkel stb. Így hát nem meglepő, hogy sokakban komoly űrt hagyott maga után. Ebből kiindulva aztán néhányan nem tudnak velem mit kezdeni. Hogyan viszonyuljanak hozzám? Hogyan vigasztaljanak, segítsék továbblépésemet? Ezek most, a karácsonyi ünnepkör kapcsán „kötelező” ünnepi jókívánságok kapcsán pregnánsan előjönnek. *Nem is tudom, hogy kívánhatok-e boldog karácsonyt. Nehéz lesz neked nélküle ünnepelni. Hiányozni fog...* stb.

Kedveseim! A tavalyi karácsony a fájdalmas és sorozatos bajokkal, elhúzódó agonizálással hatványozottan rosszabb volt. Ezért eltávozásával nem a hiány, hanem a megszabadulás volt a fő érzelmi motívum. A helyzet az, hogy ismerkedésünk óta be volt kódolva, hogy az ő szavatossági ideje (valószínűleg) hamarabb lejár, mint az enyém. Többször el kellett játsznom a magamra maradás gondolatával. Ő is arra biztatott, hogy ennek bekövetkeztekor ne keseredjek meg, és keressék engem szerető új asszonyt. Erős egyéniség volt, de én nem tőle/rajta függtem. Felismeréseinket (következetes emberek lévén) átültettük a gyakorlatba is. Minden valamire való spiritualitás azt tanítja, hogy az „itt és most”-ban kell élni. Egy ideje már ezt próbáltuk gyakorolni, és ezt folytatom. Igyekszem a múlt időt valóban múlt időként kezelni (és nem nosztalgikusan memorizálni).

Testi-lelki karbantartásaim (külső segítséggel) megoldottak. Füttyörészve teríték meg magamnak, és a 70-es évek slágereivel vasalok. Reggel komolyzene, délután relax. Munkanapokon a környéken, hétvégén az erdőben sétálok. Szóval egy *normális felnőtt életét* élem, és várom, hogy így is viszonyuljanak hozzám. Nem kell csomagolni (feltételezett érzékenységre vigyázva), a természetes közvetlenség célravezetőbb. Humorizálva tudok segíteni másoknak.

A karácsonyozás nálunk már elég régóta „szikár”. Nincs egymás ajándékozása, nincs fenyő-kivágás, liturgikus mese. Van rászorulók támogatása és magunkban az isteni megszületésének szorgalmazása. (Erről szól a 15 éve papírra vetett *Karácsonyi felismerések* írásom – szívesen közreadom az ezt nem ismerőknek.)

Közkeletű tétel, hogy két fél-ember a házasságban alkot egy egészet. Közösségi barátainkkal ezt már nagyon régen korrigáltuk: két egész ember tud igazán egy új egységet létrehozni. Én most újra páratlan egész lettem. És ezért ne tessék elvitatni egy özvegy embertől se a **boldogság lehetőségét**. Különben is a boldogság nem cél, hanem következmény, és nem kívülről jön, hanem belülről fakad. Ebben pedig csak én magam tudnám magamat akadályozni. (Ezzel majd részletesebben a *Mi fán terem a boldogság?* írásomban foglalkozom.)

Sokan lelkendeztek, hogy lányunk néhány napra hazajön. Nos a 2. napon ágyának dőlt, s most én is elkezdtem tüneteket produkálni. Tehát újfent előjött, hogy lehet rugalmasan kezelni a helyzetet. Garantáltan egyedi ünnep lesz!

Tehát teljes természetességgel tessék szíves szép ünnepeket és boldog újévet kívánni. Annál is inkább, mert kívánni a még hiányzót is szabad.

2022 Karácsonyának küszöbén:

MIKLÓS TIBOR

TÜRELEM

„Egy perc türelem, tíz év béke.”

- Görög közmondás -

„A türelem keserű, de a gyümölcse édes.”

- Jen-Jacques Rousseau -

Szeretettel köszöntelek mindnyájatokat. Ahogy Laja említette, a türelemről szeretnék röviden beszélni. Kérlek, hallgassátok türelemmel...

Jó látni benneteket. Persze az is látszik, hogy az elmúlt kb. 40 év, amióta a közösséghez tartozom, nem múlt el nyomtalanul. Kiss Jozsó barátomtól hallottam, hogy nem minegy, hogy hogy fogjuk fel az idő előrehaladását – nem mindegy, hogy az idő telik vagy múlik. Ha úgy fogjuk fel, hogy múlik, akkor veszteségnek éljük meg és szomorkodunk miatta. De ha azt mondjuk, hogy telik az idő, akkor ebben benne van az eltelt idő hozadéka, hogy volt értelme, hogy van eredménye. És innen nézve máris sokkal szebb a kép.

Türelem... Hol is kezdődik ez a történet? Talán az Édenkertben, a bűnbeeséskor. Mi volt ott az ember ősbűne? Talán az, hogy olyan akart lenni, mint Isten? Dombi Feri bácsi tanítása szerint ez nemhogy bűn lenne, hanem egyenesen jézusi parancs! „Legyetek tökéletesek, mint Mennyei Atyátok!” Mivel Isten az